

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/5/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7113236327
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7113236327.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Šalatu a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Jána Slebodníka v právnej veci žalobkyne Slovenská kancelária poisťovateľov, Bratislava, Bajkalská 19B, IČO: 36 062 235, proti žalovaným 1) M. S., H., P. XXX/XX, zastúpenej JUDr. Slávkou Kováčovou, advokátkou, Advokátska kancelária, Košice, Štúrova 20 a 2) K. H., K., S. XXXX/XX, o zaplatenie 6 051,52 € s prísl., o odvolaní žalovanej v 1.rade proti rozsudku 12C/128/2014-175 z 30.1.2018 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.
Stranám sporu n e p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj súd) rozsudkom rozhodol: I. Žalovaní sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 6 051,52 €, 5,24 % ročný úrok z omeškania zo sumy 500 € od 21.6.2011 do zaplatenia, zo sumy 405,90 € od 28.8.2011 do zaplatenia, zo sumy 2 781,50 € od 21.12.2013 do zaplatenia a zo sumy 2 364,12 € od 21.12.2013 do zaplatenia s tým, že povoľuje žalovaným dlžnú sumu splácať v pravidelných mesačných splátkach vo výške 50 €, splatných vždy do 20. dňa príslušného mesiaca, počínajúc nasledujúcim mesiacom po právoplatnosti tohto rozsudku až do úplného zaplatenia s tým, že nezaplatením ktorejkoľvek splátky sa stáva splatným celý dlh. II. Priznáva žalobcovi proti žalovaným nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. V odôvodnení rozsudku, o. i., uviedol, akého rozhodnutia sa žalobca žalobou z 30.12.2013 domáhal, čím ju odôvodnil (reprodukoval jej podstatný obsah), čo žalovaná v 1.rade uviedla (na čo ďalej poukázala), čo zistil z oznámenia poškodeného (S. N.) o uplatnení si nároku na náhradu škody z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len vozidlo) zo 16.6.2006, predloženého do spisu žalobcom ako listinný dôkaz, zo žalobcom predloženej prvej strany rozsudku Okresného súdu (ďalej len OS) vo Vranove nad Topľou 2T 75/04-244 z 29.3.2006, zo žalobcom do spisu predloženej mailovej komunikácie s poisťovňami pôsobiacimi v Slovenskej republike (ďalej len SR) v r.2006, z predloženej fotokópie žaloby poškodenej M. N. proti žalovaným (stranám v tomto spore) o náhradu škody na zdraví vo výške 2 610 000 Sk, podanej na OS vo Vranove nad Topľou 3.2.2006, z k tomu doloženého uznesenia OS vo Vranove nad Topľou 6C/34/2006-130 z 8.12.2008, zo zároveň priloženého oznámenia Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s. (ďalej len Allianz) z 21.9.2009 adresovaného žalobcovi, z predloženého uznesenia OS vo Vranove nad Topľou 6C/34/2006 z 31.3.2011, z k tomu doloženého oznámenia Allianz z 18.4.2011 adresovaného žalobcovi, z do spisu predloženého uznesenia OS vo Vranove nad Topľou 6C/34/2006 zo 16.6.2011, z k tomu priloženého príkazu na úhradu, z oznámenia Allianz z 23.6.2011 adresovaného žalobcovi, z do spisu doloženej fotokópie rozsudku Krajského súdu (ďalej len KS) v Prešove 19Co/134/2012, (citoval, čo sa v odôvodnení rozsudku na str.3, o. i., uvádza), z k tomu doloženej likvidačnej správy Allianz zo

4.11.2013, z doloženého oznámenia Allianz z 5.11.2013 adresovaného poškodenej, z predloženého oznámenia Allianz adresovaného žalobcovi 20.9.2011, z oznámenia Allianz z 5.11.2013 adresovaného žalobcovi, z žalobcom do spisu predloženého výpisu z účtu, z do spisu predložených výziev žalobcu z 20.5.2011, 27.7.2011 a 20.11.2013, adresovaných žalovaným a k tomu pripojených fotokópii listových doručeníek, z žalovanou v 1.rade do spisu predložených ústrižkov poštových poukážok, z upomienky KOOOPERATIVY poisťovne, a.s. (ďalej len KOOOPERATIVA) z 28.5.2004, k tomu pripojeného príjmového pokladničného dokladu KOOOPERATIVY z 2.4.2004, z výzvy KOOOPERATIVY zo 10.6.2004 adresovanej žalovanej v 1.rade, k tomu pripojeného príjmového pokladničného dokladu KOOOPERATIVY zo 6.7.2004 a zo žalovanou v 1.rade do spisu predloženého potvrdenie Okresného riaditeľstva PZ, odboru justičnej a kriminálnej polície Vranov nad Topľou z 25.3.2004. Ďalej, citujúc znenie § 3 ods.1, § 4 ods.1,2, § 24 ods.2 písm. b), ods.7 zák.č.381/01 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, § 420 ods.1,3, § 427, § 428, § 517 ods.1 prvá veta, ods.2, § 563 O. z., § 3 ods.1 Nar.vl.č.87/95 Z. z. účinného od 1.1.2009 a od 1.2.2013 a § 10c, § 232 ods.3,4, § 255 ods.1, § 262 ods.2 CSP a čl.6 ods.2 základných princípov CSP, uviedol: Z predložených listinných dôkazov, ako aj vykonaním dokazovania mal preukázané, že žalovaný v 2.rade 5.2.2004 spôsobil dopravnú nehodu v obci Čierne nad Topľou tak, že viedol osobné vozidlo zn. Škoda Octavia, EČV: H ktorým narazil do chodkyne M. N. a tým jej spôsobil škodu na zdraví. Za to bol uznaný vinným rozsudkom OS vo Vranove nad Topľou 2T 75/04-244 z 29.3.2006, pričom v ten istý deň rozsudok nadobudol aj právoplatnosť. Vozidlo, ktorým bola škoda spôsobená patrilo žalovanej v 1.rade. Šetrením bolo zistené, že v čase dopravnej nehody nebolo na vozidlo uzatvorené poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou vozidla. Žalovaná v 1.rade zákonné poistenie vozidla nevedela preukázať. Zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou vozidla je založená na princípe objektívnej zodpovednosti, teda bez zreteľa na zavinenie. Tvrdenie žalovanej, že nemohla žiadnym spôsobom zabrániť škode, pretože v čase spôsobenia dopravnej nehody žila v zahraničí a žalovaný v 2.rade vozidlo zobral bez jej vedomia neobstojí, pretože jej zodpovednosť spočíva v tom, že nemala platne uzatvorenú poistnú zmluvu (ďalej len zmluva) na poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou vozidla, čiže jej zodpovednosť nespočíva v tom, že bez jej vedomia bolo použité vozidlo, s ktorým bola spôsobená dopravná nehoda, ale jej zodpovednosť spočíva v tom, že na toto vozidlo nebolo uzatvorené zákonné poistenie zodpovednosti za škodu. Jej zodpovednosť je teda daná podľa § 427 O. z. Naproti tomu, zodpovednosť žalovaného v 2.rade je daná podľa § 420 ods.1 O. z. Podľa tohto ust. je základným predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu: a) porušenie právnej povinnosti, b) existencia škody, c) príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou, d) zavinenie. Porušenie právnej povinnosti žalovaného v 2.rade bolo zistené v rámci tr. konania vedeného na OS Vranov nad Topľou v konaní 2T 75/2004, v ktorom bol uznaný vinným zo spáchania tr. činu, pričom tr. konanie bolo právoplatne ukončené. Z dôvodu následného občianskoprávneho konania o náhradu škody na zdraví, kde žalobcom bola poškodená M. N. a žalovanými boli v 1.rade: P. H. (v tomto konaní žalovaný v 2.rade), v 2. rade: A. S. (v tomto konaní žalovaná v 1.rade) a v 3. rade: Slovenská kancelária poisťovateľov (v tomto konaní žalobca), bolo konanie vedené na OS Vranov nad Topľou pod sp. zn. 6C/34/2006. V rámci tohto konania žalobca musel hradiť trovy znalečného, ako aj zaplatiť náhradu škody na bolestnom a sťaženi spoločenského uplatnenia poškodenej M. N., a to v dôsledku poškodenia jej zdravia pri dopravnej nehode, ktorú jej spôsobil žalovaný v 2.rade. Tým mal preukázanú príčinnú súvislosť medzi porušením jeho právnej povinnosti a škodou. V rámci tr. konania bolo taktiež preukázané, že škoda bola spôsobená jeho zavinením, ako aj to, že dopravnú nehodu spôsobil vozidlom žalovanej v 1.rade zn. Škoda Octavia, EČV: H Tým mal naplnené a preukázané všetky znaky jeho zodpovednosti za spôsobenú škodu. Keďže „na uvedenom vozidle“, ktorým bola škoda spôsobená nebola uzatvorená zmluva na poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou tohto vozidla, poistné plnenie za škodcov poskytol žalobca podľa § 24 ods.2 písm. b) zák.č.381/01 Z. z. Žalobca výpisom z účtu preukázal, že za žalovaných zaplatil 5.5.2011 500 €, 29.6.2011 405,90 €, 27.9.2011 235,50 €, 13.7.2012 3 546 € a 18.11.2013 2 600,53 €. Žalobca má podľa § 24 ods.7 zák.č.381/01 Z. z. právo proti tomu, kto zodpovedá za škodu podľa cit. § 24 ods.2 písm. b) na náhradu toho, čo za neho plnil. Žalobca listom z 20.5.2011 vyzval žalovaných na úhradu 500 €, listom z 27.7.2011 na úhradu 405,90 €, listom z 20.11.2013 na úhradu 3 781,50 €, listom z 20.11.2013 na úhradu 2 364,12 €. Spolu teda vyzval ich na zaplatenie 6 051,52 €. Keďže žalovaní nepreukázali, žeby sa zbavili zodpovednosti za vzniknutú škodu, pričom žalobca preukázal, že za nich plnil v celkovej výške 6 051,52 €, preto ich zaviazal žalovaných zaplatiť mu spoločne a nerozdielne uvedenú škodu. Žalobca výzvou z 20.5.2011 vyzval žalovaných na zaplatenie 500 € v lehote do 20.6.2011. Výzvou z 27.7.2011 vyzval ich na zaplatenie 405,90 € v lehote do 27.8.2011. Výzvou z 20.11.2013 vyzval ich na zaplatenie 3 781,50 € v lehote do 20.12.2013. Výzvou z 20.11.2013 vyzval ich na zaplatenie 2 364,12 € v lehote do 20.12.2013. Keďže v uvedených

lehotách mu uplatnené sumy nezaplatili, nasledujúcim dňom sa dostali do omeškania. K 21.6.2011 bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky (ďalej len ECB) 1,25 %, k 28.8.2011 bola vo výške 1,50 %, k 21.12.2013 vo výške 0,25 %. Výška úrokov z omeškania podľa Nar.vl.č.87/95 Z. z. bola o 8 percentuálnych bodov, resp. o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania. Keďže žalobca žiadal priznať 5,24 % ročný úrok z omeškania z dlžných súm, čo je menej ako zákonná výška úrokov z omeškania, zaviazal žalovaných zaplatiť mu z jednotlivých dlžných súm úrok z omeškania vo výške požadovanej ním od nasledujúceho dňa po dátume, dokedy vyzval ich na zaplatenie dlžnej sumy až do zaplatenia. Lustráciou v evidencii ZVJS SR zistil, že žalovaný v 2.rade na základe 3 právoplatných rozsudkov vykonáva trest odňatia slobody od 7.2.2015 do 4.1.2023. Žalovaná v 1.rade uviedla, že od konca r.2017 je nezamestnaná. Pracovala ako vedúca v reštaurácii, ktorá však bola v r.2017 zrušená. V súčasnej dobe si hľadá nové zamestnanie. Žije v 3 izbovom byte spoločne so svojou matkou a 15 ročnou dcérou. Otcou dcéry je žalovaný v 2.rade. Na jej výživu ničím neprispieva. Byt, v ktorom žijú patrí matke. Žalovaná v 1.rade nemá žiaden hnutelný ani nehnuteľný majetok. Z uvedeného dôvodu požiadala o možnosť plnenia dlžnej sumy v splátkach maximálne vo výške 50 € mesačne. Zobral do úvahy tú skutočnosť, že žalovaný v 2.rade je dlhodobo vo výkone trestu odňatia slobody, zároveň bral do úvahy aj to, že žalovaná v 1.rade je v súčasnej dobe nezamestnaná, nemajetná, starajúca sa o 15 ročnú dcéru, na ktorú jej otec (žalovaný v 2.rade) ničím neprispieva. Z uvedených dôvodov povolil žalovaným na žiadosť žalovanej v 1.rade, dlžnú sumu splácať v pravidelných mesačných splátkach vo výške 50 € s tým, že nezaplatením ktorejkoľvek splátky sa stáva splatným celý dlh. Vo veci bol v plnom rozsahu úspešný žalobca, preto mu priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O samotnej výške náhrady trov konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

3. Proti uvedenému rozsudku podala žalovaná v 1.rade v zákonnej lehote nasledovné odvolanie, čo do výroku o priznaných úrokoch z omeškania a čo do výroku o náhrade trov konania a navrhla zmeniť rozsudok súdu a žalobu v časti úrokov z omeškania zamietnuť a úroky z omeškania nepriznať a čo do trov konania nepriznať žalobcovi trovy konania, čo sa týka jej osoby. Reprodukujúc, ako súd rozhodol, uviedla: Mála za to, že súd pochybil vo svojom rozhodnutí, čo sa týka rozhodnutia o úrokoch z omeškania a trov konania, kde vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci a dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Mála za to, že súd nesprávne rozhodol, keď priznal voči jej osobe úroky z omeškania a náhradu trov konania žalobcovi. Poukazovala na to, že vzniknutú škodu nezapríčinila, zapríčinil ju žalovaný v 2.rade, bol za to odsúdený, ona škodu zabrániť nevedela a v čase spôsobenia škody žila vo Švajčiarsku, čiže ona ani o vzniknutej škode nevedela. Keďže v tom čase riadne platila poistenie za vozidlo a mala za to, že bolo platené aj zákonné poistenie, len nevie o tom predložiť doklad, nemôže zodpovedať ani za úroky z omeškania, keďže pri výzve zo strany žalobcu jej nebolo jasné o akú škodu ide, keďže vedela, že predmetnú škodu nespôsobila. Nejaké finančné prostriedky žalobcovi aj hradila, o čom predložila aj doklady a z toho dôvodu pre ňu nebola známa a ustálená suma, ktorú mala uhradiť. Na základe týchto skutočností nemôže od nej žalobca vymáhať úroky z omeškania, keďže nebolo jasné, z akej sumy by tieto úroky mali pozostávať, ani jej zodpovednosť za vzniknutú škodu. Navyše si nebola vedomá zodpovednosti z jej strany, keďže bola presvedčená o tom, že poisťku zaplatila a žalovaný v 2. rade si zobral auto bez jej vedomia. Vzhľadom na uvedené skutočnosti s poukazom na § 3 O. z. mala za to, že platenie ešte aj úrokov z jej strany by bolo v rozpore s dobrými mravmi, na základe skutočností, ktoré uviedla. Mála za to, že v tomto smere by bolo aj nanajvýš nespravodlivé priznať žalobcovi náhradu trov konania vo výške 100 % , čo sa týka jej osoby a súd mal v konaní prihliadať na skutočnosti, ktoré som uviedla v súvislosti s úrokmi z omeškania a taktiež v súvislosti s charakterom sporu, kde nijakým spôsobom nemohla ovplyvniť vznik škody a ani mu zabrániť, keďže bol jednoznačne spôsobený žalovaným v 2.rade. ktorý by mal znášať trovy konania. Čo sa týka jej osoby ako žalovanej v 1.rade mal súd nepriznať žalobcovi trovy konania v zmysle § 255 ods.1 CSP, ale mal prihliadať na všetky okolnosti prípadu a použiť § 257 CSP, s tým, že uvedené skutočnosti sú dôvodmi hodnými osobitného zreteľa, kde súd neprizná náhradu trov konania a takto mal urobiť aj vzhľadom na jej zárobkové pomery, pričom je dlhodobo nezamestnaná. Na základe uvedených skutočností navrhla rozhodnúť tak, ako to uviedla v petite svojho odvolania.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu uviedla: V odvolaní žalovaná namieta, že rozsudok súdu prvého stupňa nie je vecne správny čo sa týka právnych záverov vo veci priznania úroku z omeškania a „náhrady“ trov konania. Odporkyňa 1/ má za to, súd 1/ stupňa nesprávne rozhodol, keď priznal voči jej osobe úroky z omeškania a náhradu trov konania „žalovcovi“. Odporkyňa „tvrdí“, že nejaké nároky jej uhradila a že súdu o tom predložila dôkaz. „Ano“, nepopiera platby od odporkyne, ale to čo uhradila, nie je predmetom žaloby, ani tohto súdneho sporu. Predmetom žaloby sú len nezaplatené istiny. K uvedenému uvádzala nasledovné: 1/ jej aktívna legitímácia. Žalobným návrhom, doručeným súdu, sa

domáhala vydania platobného rozkazu, ktorým by súd zaviazal žalovaných spoločne a nerozdielne na úhradu 7 051,52 € s prísł. Žalobný návrh odôvodnila tým, že poisťnú udalosť - dopravnú nehodu spôsobilo vozidlo bez poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou vozidla, pričom došlo k vecnej škode na inom vozidle. Z toho dôvodu v súlade s § 24 ods.2 písm. b) zák.č.381/01 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len zák.č.381/01 Z. z.; poznámka žalobkyne) poskytol poškodenému z poisťného garančného fondu plnenie 7 051,52 €. Nakoľko žalovaní na jej predžalobné výzvy na náhradu poskytnutého poisťného plnenia z poisťného garančného fondu nereagovali a neboli prístupní k mimosúdnejmu vyriešeniu, bola nútená sa svojho práva domáhať súdnou cestou a uplatnila nárok na náhradu poskytnutého poisťného plnenia podľa § 24 ods.7 cit. Zák. V žalobnom návrhu navrhovala zaviazat žalovaného v 1.rade ako prevádzkovateľa vozidla zodpovedného podľa § 427 a n. OZ za škodu vyvolanú osobitnou povahou prevádzky vozidla a žalovaného v 2.rade podľa § 420 ods.1 OZ za škodu spôsobenú porušením právnej povinnosti, ktorú spôsobil ako vodič vozidla bez poistenia z toho titulu, že vodič poisťnú udalosť zavinił. Z jej strany ide o regres vyplatenej sumy 7 051,52 €. Je pravdou, že odporca v 1/ rade nebol vodičom, ale bol prevádzkovateľom. 2/ pasívna legitímácia žalovaných. Otázka zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou dopravných prostriedkov je upravená v OZ v § 420 a §§ 427-432. Zodpovednosť prevádzkovateľa vozidla je upravená v § 427 ods.1 a zodpovednosť vodiča v § 420 ods.1. Citovala znenie § 427 a § 420 (1),(3). Za spôsobenú škodu v danom prípade zodpovedajú obaja spoločne a nerozdielne v súlade s § 438 OZ. Má právo uplatniť svoj nárok proti ktorémukoľvek z nich. Také isté právo má aj samotný poškodený, ktorý si môže uplatňovať škodu či už voči prevádzateľovi vozidla, ako aj vodičovi. Prevádzkovateľ zodpovedá podľa § 427 ods.1 OZ, pričom jeho zodpovednosť je založená na princípe objektívnej zodpovednosti bez ohľadu na zavinenie [judikát Najvyššieho súdu (ďalej len NS) SR č.29/1979]. Vodič vozidla zodpovedá podľa § 420 OZ za škodu spôsobenú porušením právnej povinnosti. V prípade vodiča ide pritom o porušenie „povinnosti“, ktoré sú mu uložené predovšetkým zák.č.315/96 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách. Jeho zodpovednosť je subjektívna a je daná zavinením. 3/ otázka úrokov z omeškania. Čo sa týka priznaných úrokov z omeškania, k tomu uvádzala - citovala znenie § 517 ods.2 OZ. Keďže predmetom sporu je regresný nárok podľa § 813 ods.1 OZ, nárok na zaplatenie úrokov z omeškania je potrebné posúdiť podľa § 517 ods.2 OZ. Súd prvého stupňa preto správne priznal nárok na zaplatenie úrokov z omeškania odo dňa, kedy sa dostal odporca do omeškania, t.j. keď mu doručila výzvu na zaplatenie, kde mu poskytla mesačnú lehotu na zaplatenie. Prvým dňom omeškania je deň nasledujúci po dni uvedenom vo výzve na zaplatenie. Nebola jej poskytnutá žiadna platba, preto sa odporcovia dostali do omeškania. V tomto prípade má nárok na priznanú istinu, ako aj na úrok z omeškania, pretože predmetom sporu je regresný nárok podľa § 813 ods.1 OZ. 4/ otázka priznaných trov konania. Odporkyňa 1/ vo zvyšnej časti odvolania napadla aj výrok rozsudku prvého stupňa, ktorým rozhodol o trovách konania a úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. Trovy konania sú výdavky, ktoré vznikajú subjektom konania pri uskutočňovaní jednotlivých procesných úkonov počas konania. § 137 O. s. p. (citovala jeho znenie) vypočítava jednotlivé druhy konania. Uvedený výpočet je však iba demonštratívny. Trovy konania teda môžu pozostávať aj z iných výdavkov, ktoré v konaní alebo v priamej súvislosti s ním vzniknú. Ako už bolo uvedené, bola v spore plne úspešná a súd postupoval správne, keď jej priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. Tie spočívajú v zaplatenom súdnom poplatku. Ak by bola zastúpená „adokátom“, trovy je konania by boli nepochybné vyššie. 5/ Záver. Na záver vyjadrenia k odvolaniu uvádzala, že rozsudok súdu prvého stupňa je plne vecne a skutkovo správny. Preto navrhla, aby súd druhého stupňa odvolanie odporkyne 1/ zamietol ako nedôvodné. A zároveň, aby KS potvrdil rozsudok ako vecne správny.

5. K vyjadreniu žalobcu podala žalovaná v 1.rade nasledovne v y j a d r e n i e (tzv. odvolaciu repliku), v ktorom uviedla: S vyjadrením žalobcu nesúhlasila a naďalej trvala na svojich všetkých doterajších vyjadreniach, a takisto hlavne na skutočnostiach, ktoré uviedla vo svojom odvolaní voči predmetnému rozsudku. Chcela poukázať hlavne na tú skutočnosť, že z jej strany nedošlo k zapríčineniu vzniknutej škody, práve naopak, z vykonaného dokazovania je zrejmé a nepochybné, že žalovaný v 2.rade zapríčinil vzniknutú škodu. Preto sa tu - podľa jej názoru - vynára otázka, minimálne z morálneho hľadiska, prečo by mala niesť zodpovednosť za niekoho iného, za jeho nezodpovedné konanie a platiť úroky a trovy konania? V súvislosti s tým uvádzala, že o vzniknutej škode ani nevedela a naďalej mala jednoznačne za to, že v danom období bolo zaplatené povinné zmluvné poistenie za osobné vozidlo. Takisto je zrejmé, že žalobcovi už boli z jej strany vyplatené nejaké finančné prostriedky a teda - podľa jej názoru - nie je možné a objektívne, aby si voči nej uplatňoval ešte aj úroky z omeškania, pretože nie je možné určiť, z akej sumy by mali úroky pozostávať a takisto aj prihliadajúc na to, že nenesie zodpovednosť za vzniknutú škodu, a to aj s poukazom na § 3 O. z. Takisto, čo sa týka trov konania bola jednoznačne toho názoru, že by bolo pri najmenšom v rozpore s dobrými mravmi a nespravodlivé, aby trovy konania boli

priznané žalobcovi vo výške 100 % v súvislosti s jej osobou, nakoľko nijakým spôsobom nezapríčinila vzniknutú škodu, a teda trovy konania by mal znášať žalovaný v 2.rade. V súvislosti s tým, čo sa týka jej osoby chcela poukázať na § 257 CSP, kde bola jednoznačne toho názoru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa na to, aby súd nepriznal náhradu trov konania. Na základe uvedených skutočností navrhla, rozhodnúť tak, ako to uviedla v petite svojho vyjadrenia.

6. Žalobkyňa v tzv. odvolacej duplike uviedla: Žalovaná 1/ naďalej tvrdí, že nie je „oprávnená“ platiť ani istinu, úroky z omeškania a náhradu trov konania. Odporkyňa 1/ má za to, súd 1/ stupňa nesprávne rozhodol, keď priznal voči jej osobe úroky z omeškania a náhradu trov konania žalobcovi. Odporkyňa tvrdí, že nejaké nároky jej uhradila a že súdu o tom predložila dôkaz. „Ano“, nepopierala platby od odporkyne, ale to čo uhradila, nie je predmetom žaloby, ani tohto súdneho sporu. Predmetom žaloby sú len nezaplatené istiny. Na záver uvádzala, že rozsudok súdu prvého stupňa je plne vecne a skutkovo správny. Preto navrhla, aby súd druhého stupňa odvolanie odporkyne 1/ zamietol ako nedôvodné. A zároveň, aby KS potvrdil rozsudok súdu ako vecne správny. V prílohe súdu zaslala doklad o úhrade sumy 503,30 €.

7. Podľa § 470 ods.1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

8. Podľa § 474 CSP tento zákon nadobúda účinnosť 1. júla 2016.

9. Rozsudok vo výroku, ktorým bola žalovaným uložená povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi istinu 6 051,52 € nebol odvolaním napadnutý, nadobudol právoplatnosť (§ 367 ods.1 a § 379 CSP), preto nebol v uvedenom výroku v odvolacom preskúmaný.

10. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 379 písm. b) CSP, a rozsudok potvrdil podľa § 387 ods.1 CSP, lebo je vecne správny, súd úplne zistil skutkový stav vecí, správne ju právne posúdil a odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu vecí, na čom nič nemení ani odvolanie.

11. Ani jeden z uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

12. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu vecí súdom spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods.1 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185-§ 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a p. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods.1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyvodeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejmy nesúlad.

13. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením vecí (§ 365 ods.1 písm. h) CSP) je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov

konania) a použitie správneho ust. neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

14. Súd použil správne právne predpisy, správne ich aj vyložil a na daný skutkový stav ich správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

15. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku (§ 387 ods.2 CSP) možno doplniť:

16. Žalovaná v 1.rade iba tvrdila, že mala uzavretú zmluvu o povinnom zmluvnom poistení svojho vozidla v období, ktoré je pre posúdenie uplatneného nároku žalobkyne rozhodujúce, ale nijakým dôkazom pravdivosť svojho tvrdenia nepreukázala, pričom právnou skutočnosťou, na základe ktorej jej vznikla povinnosť zaplatiť žalobkyni uplatnený nárok nie je zapríčinenie vzniknutej škody, ale práve nezaplatenie poistného, ktoré bola zo zák. povinná zaplatiť.

17. Z výziev žalobkyne sa žalovaná v 1.rade dozvedela o výške i právnom základe jej pohľadávky, preto jej tvrdenie, že priznanie úrokov z omeškania je v rozpore s dobrými mravmi nemožno akceptovať.

18. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

19. Toto ust. predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) a od zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods.1 CSP). Znamená to, že súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu na náhradu trov konania, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Dôvody hodné osobitného zreteľa sú generálnym dôvodom pre nepriznanie náhrady trov konania, pričom § 257 CSP vytvára väčší priestor na voľnú úvahu súdu. Použitie tohto ust. preto negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Z tohto dôvodu musí aplikácia daného ust. zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter (napr. R 34/1982). Zák. pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP vyžaduje kumulatívne splnenie 2 podmienok: - dôvody hodné osobitného zreteľa a - výnimočné okolnosti. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zák. bližšie nešpecifikuje. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax. To však neznamená, že tým vytvára priestor na nekontrolovanú voľnú úvahu súdu. Podľa dnes už ustálenej judikatúry (napr. uznesenia NS SR 2MCdo 17/2009, 5Cdo 67/2010 či 3MCdo 46/2012) nemožno § 257 CSP považovať za ust., ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ust., podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradit' trovy konania výnimočne prihliadnuť. Y. normu preto nie je možné interpretovať tak, že je aplikovateľná kedykoľvek a bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. K aplikácii § 257 CSP dochádza aj z aspektov sociálnych. Okolnosti hodné osobitného zreteľa sa v takýchto prípadoch môžu vyskytnúť v akomkoľvek sporovom konaní. Pri posudzovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa súd, o. i., všíma si aj okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu nároku na súde a ich postoj v konaní (R 24/1964). Pokiaľ ide o postoj strán v konaní, tu súd prihliada najmä na to, ako si strany plnili svoje procesné povinnosti; súd by mal, napr. prihliadať na to, či strana uviedla skutočnosti a dôkazy už pri prvom úkone, ktorý jej patril, s výnimkou tých, ktoré uplatniť nemohla. § 257 CSP má slúžiť na odstránenie neprímernej tvrdosti, teda na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie súdneho konania a jeho výsledok.

20. Vychádzajúc z uvedeného bol urobený záver, že v konaní zistené skutočnosti a to okolnosti, ktoré viedli žalobkyňu k uplatneniu nároku na súde a postoj žalovanej v 1.rade v konaní, ani skutočnosti uvedené v odvolaní nie sú dôvodom hodným osobitného zreteľa pre nepriznanie žalobkyni náhrady trov konania na súde prvej inštancie.

21. Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

22. Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

23. Žalobkyňa, ktorá mala v odvolacím konaní úspech, neuplatnila žiadne trovy a žalovaní v ňom úspech nemali, preto nemajú právo na náhradu jeho trov.

24. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.